

AMBASSADEUR VAN HONGARIJE

23 April 2018

“Wat ontbreekt is een respectvolle en evenwichtige discussie”

Diep teleurgesteld las ik de artikelen waarin de legitimiteit van de democratie in Hongarije continu ter discussie werd gesteld. In plaats van het bekritisieren van de uitkomst van democratie, zou de bereidheid om de positie van anderen in ons gemeenschappelijke Europese project te begrijpen, passend zijn geweest.

Om de achtergrond van dit project te begrijpen, is het belangrijk om onze verschillende geschiedenissen te bespreken. Midden-Europa kent een verleden van onderdrukking. De Ottomanen brachten terreur. De Sovjets verrichtten gruweldaden. We hadden graag ons eigen lot willen bepalen, maar dit voorrecht kregen wij niet. Velen in West-Europa begrijpen deze gevoeligheid niet. We moeten te allen tijde onthouden dat onze Europese toekomst samen gevormd moet worden, in gelijkheid.

Het is ook belangrijk om te erkennen dat de EU, in tegenstelling tot wat veel mensen denken, niet gebaseerd is op liberale ideologische ideeën. Haar wortels liggen in de christelijke democratie. Dat gezegd hebbende, hebben democratische processen ertoe geleid dat landen als Nederland een liberale richting op zijn gegaan. De christendemocratische ideologie droeg echter evenveel bij tot de democratie als het liberalisme. De ronduit verkeerd geciteerde 'illiberale' toespraak van premier Orbán verwerpt de fundamentele principes van het liberalisme zoals individuele vrijheden niet, maar legt de nadruk op het belang van de samenleving, in plaats van het individu. Onze westerse partners hebben dit nooit geaccepteerd of begrepen; vandaar het verhaal van democratische terugval.

In deze context bespreek ik graag een aantal ongegronde kritieken. Ten eerste wil ik benadrukken dat premier Orbán een zero tolerance beleid heeft ten aanzien van antisemitisme. Het was zijn regering die een wet goedkeurde die de ontkenning van de Holocaust bestraftte, de Holocaust-opleiding verplicht stelde en een programma opzette om Joodse synagogen en begraafplaatsen zelfs buiten onze grenzen te renoveren - om maar een paar voorbeelden te noemen. De Hongaars-joodse gemeenschap is de grootste in Centraal-Europa met tientallen synagogen, een volledig Joods onderwijssysteem van kleuterschool tot universiteit en het jaarlijkse Joodse culturele festival, dat één van de grootste en populairste evenementen in Boedapest is. Onze Israëlische vrienden erkennen al deze inspanningen. En terwijl Joodse instituten en restaurants worden aangevallen of onder verhoogde politietoezicht staan in West-Europa, is een dergelijke bescherming in Hongarije niet nodig. Ondanks dit, en tot mijn voortdurende verbijstering, blijft mijn land beschuldigd worden van antisemitisme. Deze claims zijn niet alleen schokkend, maar tegelijkertijd extreem beledigend.

Een andere veel voorkomende beschuldiging die ik hoor is dat Hongarije de tactiek van kiesrechtgeografie gebruikte (met andere woorden; haar kiesdistricten oneerlijke verdeelde) toen het aantal kiesdistricten in 2011 verminderde van 176 naar 106. Dit is incorrect. Ik moedig

eenieder aan om ‘kiesrechtgeografie’ in te typen als eenvoudige Google-zoekactie naar afbeeldingen. Deze resultaten laten zien hoe dit eruitziet. De kiesdistricten van Hongarije zijn geherstructureerd volgens vaste richtlijnen die het Constitutionele Hof in 2005 heeft opgesteld om ervoor te zorgen dat elke parlementariër ongeveer 76.000 kiezers vertegenwoordigt. Met een opkomst van 70% van de kiezers ontving de Hongaarse regeringsalliantie een half miljoen meer stemmen dan vier jaar geleden. Duidelijker dan dit wordt het niet. Als onze kieswet - een van de vele wetten die grondig door onze Europese partners is gescreend - gebaseerd zou zijn op het in de Verenigd Koninkrijk gebruikte ‘first-past-the-post’ systeem, zou de regeringscoalitie zelfs 85% van de zetels hebben behaald.

Een positieve ontwikkeling die de mainstream-media nooit noemen, is het succes van de Hongaarse economie. In 2010 erfde premier Orbán een economie die op zijn gat lag en dat met een Griekenland-achtige crisis dichtbij een staatsbankroet was. Na acht jaar in functie te zijn geweest spreekt zijn staat van dienst voor zich: werkloosheid op een record laag niveau, bbp-groei boven het EU-gemiddelde en de overheidsschuld neemt gestaag af. Het waarborgen van stabiele overheidsfinanciën is een hoeksteen van ons economisch beleid. Geen wonder dat als gevolg hiervan de waarde van de Hongaarse beurs na de verkiezingen rap is gestegen.

Aangezien het Europese meerjarig financieel kader ook een onderwerp van voortdurende discussie is, vind ik het belangrijk om uit te leggen waarvoor cohesiefondsen zijn bedoeld. Sommigen omschrijven deze fondsen als een soort liefdadigheidsdonatie van de netto-bijdragers aan de minder welvarende lidstaten van de Europese Unie. Dit is feitelijk onjuist. Ze werden in de jaren zeventig opgericht om de zuidelijke lidstaten te helpen bij het opbouwen van cohesie en om verschillen in economische ontwikkeling binnen de EU te overwinnen. Dit helpt de gemeenschappelijke markt. In ruil voor het ontvangen van cohesiefondsen hebben minder ontwikkelde lidstaten hun markten opengesteld voor bedrijven uit alle andere EU-landen. Westerse bedrijven hebben veel profijt van die deal en genieten van onbelemmerde toegang tot nieuwe markten en nieuwe bronnen van hoogwaardige arbeid. Zoals Günther Oettinger, Eurocommissaris voor Begroting en Personeelszaken, onlangs opmerkte: *“Budgettair beleid mag niet worden gebruikt om politieke straffen op te leggen. De structuurfondsen zijn bedoeld om zwakke regio's concurrerender te maken. En een groot deel van elke Euro die de EU Polen geeft, komt terug naar Duitsland.”*

Ik wil afsluiten met de NGO-wet in Hongarije. Hoewel velen kritiek hebben op de wet omdat zij de vrijheid van NGO's zou beperken, klopt dit niet. De Commissie van Venetië concludeerde dat het waarborgen van transparantie een legitiem doel is. Niettemin kunnen de NGO's ongeacht hun financieringsbron in volledige vrijheid blijven opereren. Men kan ook soortgelijke ambities in het Nederlandse politieke debat terugvinden over het beperken van “ongewenste” buitenlandse inmenging. Ik begrijp echter niet waarom het wanneer Hongarije het doet het xenofobie wordt genoemd, maar wanneer Nederland hetzelfde doet, het puur is om de democratische rechtsorde te beschermen.

Ik heb gemerkt dat alle argumenten van de Hongaarse regering maar al te gemakkelijk worden verworpen. Of beter nog, niet eens voorzien worden van een platform. Dit is nogal vreemd, vooral gezien de Nederlandse traditie van het poldermodel, waarbij elke mogelijke probleemstelling met alle belanghebbenden wordt besproken. Wat ontbreekt is een eerlijke en open discussie. In plaats van overweldigend eenzijdige panels en suggesties om onze premier in het gezicht te spugen, zou een respectvolle en evenwichtige discussie ons kunnen helpen elkaar beter te begrijpen. Zou dit geen nobel streven zijn voor landen die verenigd zijn in verscheidenheid?

